

B. A.:

Lesena roka.

ri Pavličevih so imeli nocoj veliko pojedino. Radko je moral večerjati sam v svoji sobici, med tem pa so se gostje gostili s španskimi vetrci. In s kakšnimi vetrci, polnimi smetane! ... Oh, nekaj nebeškega! Trpko je potožil služkinji.

»Saj bodo ostali za jutri,« ga je potolažila.

Jutri! Kaj ima ta Ančka slamo v glavi in kamen namesto srca? Do jutri se bodo vetrci že sesedli in smetana bo pokvarjena. Tako bo Radko namesto božanske jedi žvečil čisto navadno pogачo.

Radko ne more spati. V mislih jih vidi. Koliko jih je neki ostalo? Trije, štirje, sedem na krožniku, obrobljenem z zobčastim papirjem tam v omari v jedilnici. V krogu čepe prav tam doli v spodnjem predalu. O čem se neki menijo?

Če pomisli, da so še popolnoma sveži... Sicer pa, saj ima pravico, ne do vseh, do dveh pa najmanj ali do treh. Kaj torej, komu bo na škodo in koga briga, če jih poje danes namesto jutri?

Radko ne more zaspati. Pozno je že. Vse že spi. Joj, kakšna skušnjava! Kdo ga bo videl? Kdo slišal? Prav nalahno odpre vrata, stopi v jedilnico. Pa

kaj poreko, ko opazijo tatvino? E, saj je ne bodo, starih sladčic ne dajejo več na mizo...

Dva, recimo trije vetrci, ali so namenjeni Radku, ali so njegov, da ali ne?

Da, torej naprej!

— Tat!

Kaj? Kako je reklo? Mar je kdo v zidu ali pod posteljo? Komaj dehnilo je, a Radko je slišal prav razločno. On, pa tat! Neumnost! —

»Korajžo, naprej!«

Ključavnica zarožlja, vrata zaškripljejo, stopnice zahrešče, vrata v jedilnico se ustavljajo in ječe. Omara... ključ je v vratih... Radko tiplje: glej, tu je eden, tam spet eden, šest jih je in kakor zajčki se stiskajo.

Hitro, hitro poje Radko tri vetrce. Še enega. Tu se začenja greh. Toda, ali je človeku mogoče ustaviti se na strmini pregrehe?... Bi li še petega? Nesrečni Radko, tvoja vest te vidi!... Ne, šestega pa vendar ne, tako je majčken, nebogljjen, sirotek. Prizanesi mu, Radko!

O malega hudobneža, snedel ga je!

Nekaj je zašumelo. Radko preplašen odskoči in hoče zbežati, toda krilo jedilne omare se je neslišno zaprlo in priprlo Radkovo srajco. Deček misli, da ga je zgrabila roka, in zakriči.

Vsa hiša je pokonci. Stopnice so razsvetljene, jedilnica je vsa v lučih. Kolika sramota! Mamica, Ančka, očka z gorjačo in hlapec Janez z lovsko puško, med njimi pa Radko, ujetnik maščevalke — lesene roke.

Čenko in Lenko.

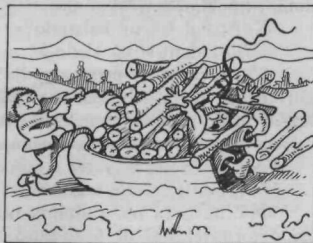
Tla pokriva debel sneg...
Drva vleče na saneh
muhasti fantiček Čenko,
zadaj pa potiska Lenko.

Lenko, ta vam je od muh,
ta preklicani lenuh:
Čenko vleče, vleče, vleče,
Lenko se s sani heheče.

Čenko se že ves poti:
spaka, nekaj v redu ni!
Zdajci spazi — primaruha —
bratca — grdega lenuha.

Hitro pipec zdaj v roké,
vrv prereže ena dve...
Drva vsa na tla zgrmijo:
»Bratec, zdaj imaš kočijole«